

Bayer firmasının Alka-Şeltzer isimli ürünü için düzenlediği "Aşırı yeme içme üzerine öyküler" konulu öykü yarışmasının değerlendirilmesi İstanbul'da yapıldı.

Oktay Akbal, Mücap Ofluoğlu, Recep Bilginer, Sami Karaören, Demirtaş Ceyhan ve Bülent Karadağ'ın oluşan

jüri, Türkiye birincisi ve üçüncüsü için gerekli oy çokluğu sağlamadığından, yapılan tartışmalar sonucunda yarışmaya katılan 64 eserden 15'ine "Jüri Özel Ödülü" vermeyi kararlaştırmıştır. Bu 15 eserden biri de arkadaşımız Ecz. İbrahim YAVUZ'un "Velinimet" adlı öyküsüdür.

VELİNİMET

Ecz. İbrahim YAVUZ

1964 Ramazanın üçüncü günü. Akşam, masal satım gelmiş, heyecanım son haddinde. Babam elinde az şekerlisiyle geldi.. Divana kuruldu, sol dizini nazik popomu rahat ettirecek bir pozisyona getirdi, müşfik bir eda ile:

- Gel bakayım İbrahim, dedi.
- Sana başımdan geçen bir hikayeyi anlatacağım.
- Tillo'da geçimimizi temin etmek için, Çerçilik yapıyorduk, yollar uzun ve tehlikelerle doluydu. Molla Halil, köylülerce sevildiğimi biliyor, az sermaye ile bana ortaklık teklif ediyordu.

İşsizdim, sevinçle kabul ettim.

Malları eşeklere yükledik, mezralara kadar gidip, köylülere; şeker, bal, pekmez, yağ veriyor, karşılığında yünlü dokumalar vs. alıyorduk.

Yolculuğumuz iyi gidiyordu. Kârlı bir ticaret yapıyor, gittiğimiz yerlerde çok iyi ağırlanıyorduk. Hatrand köyünden çıkarken, içimde bir his peydahlandı.

Takip ediliyorduk!

Durumu Molla Halil'e anlattım. Şöyle bir bakında "Yok bir şey, korkma" dedi.

Rahatlamıştım..

Ama uzun sürmedi, takip eden vazgeçmemiştii. Çahların arasında birşeylerin saklandığını hissediyor, korkuyordum.

Güneş tepeye yükselince: geniş gölgeli bir Bittım ağacının altında mola verdik. taşıdığımız mal; aynı zamanda ağızımızdı. Anlaşmamız gereği, herkes bu maldan karnı doyana kadar yemekte serbestti...

Eşeklerin yüklerini bir kenara indirip yemek ve sıcağın mayışan vücutlarımızı uykunun kollarını bıraktık.

Elimin tersine damlayan kuş pisliğine uyandırdığımda, Molla Halil, sinirli sinirli malları eşeklere yüklüyordu. İyi bir insandı. Kalp kırmaz, öfkesini bastırmasını bilirdi. Uykusunu alamadı herhalde deyip, üstünde durmadım.

Yorucu bir tırmanıştan sonra, ulaştığımız tepede, manzara müthişti.

Belli belirsiz uzayan patika yola paralel, ustura ile kesilmiş bir yaş pastanın pürüzsüzlüğünde, insana ürperti veren bir uçurum. Yaklaşık beşyüzmetre derinlikte, uçurumun koynunda, bir ejderha gibi kıvrılıp çağlayarak akan Botan nehri... Ama beni daha fazla ürperden bir şey vardı:

Hâlâ takip ediliyorduk!

Burada da bir mola verdik. MNolamız son bulduğunda, Molla Halil biraz daha sinirliydi, artık gizleyemiyordu. "Rıfat" dedi. "Mal'a ortağız ama, biraz fazla yiyorsun galiba, yemeğin fazlası sıhate zararlıdır. "Allah Allah, nereden icabetti şimdi bu" dedim. Halbuki ortaklık mahdır diye daha az yemeye gayret ediyordum. Neyse fazla oyanalamazdım, zira önemli bir problem vardı... Takip edenlerin nefesini ensemizde hissediyordum! Hâlâ Molla Halil'i inandıramamıştım, bana şüpheyle bakıyor, uyarılarımı ciddiye almıyordu. Üzülüyordum!

Bir köyü daha geride bırakırken; daha kırıcı, daha obur, adeta yemekle boğuşan bir Molla Halil şekilleniyordu. Ben neredeyse hiç bir şey yemiyor, sadece lokmaları gırtlığında yarıştıran, Molla Halil'i izliyordum.

Yemek molalarımızı giderek uzuyor, karnımın gurultularına, Molla Halil'in ritmik horultuları eşlik ediyordu.

Huzursuzlanan eşeklerin tepinmelerine döndüğümde, yanlarında dev bir ayı gördüm. Eşekler kazıklara bağlı olduklarından kaçamıyorlardı. Ayı hazretleri, ihtiyacı olan malları aldıktan sonra, uzaklaşmaya başladı. Molla Halil'i güçlükle uyandırabilirdim, olanları anlattım, dudak büktü, bana inanmamıştı. Manalı manalı bakıp, eşeklerin başına döndü, söylene söylene dağılmış malları toplayıp yükledi.

Yolculuk sürüyor...

Ayı yürütüyor...

Molla Halil tıkıyordu.

Grurum adamakıllı incinmişti. Molla Halil ayının varlığına inanmıyordu. Peki ama niçin bu kadar çok yiyiyor, kiminle yarıştıyordu? Dönüş yolundayız. Yine bir mo-

ladayız, yorgunluktan göz kapaklarımı zor taşıyorum.

Aman Allahım: Bu defa iki ayı birden gelmiş.

"Molla Halil" dedim. "Çabuk uyan!" defile uyanmadı aylar ganimeti yüklendiler, gidiyorlar, ya ben Molla Halil'e ne diyecektim

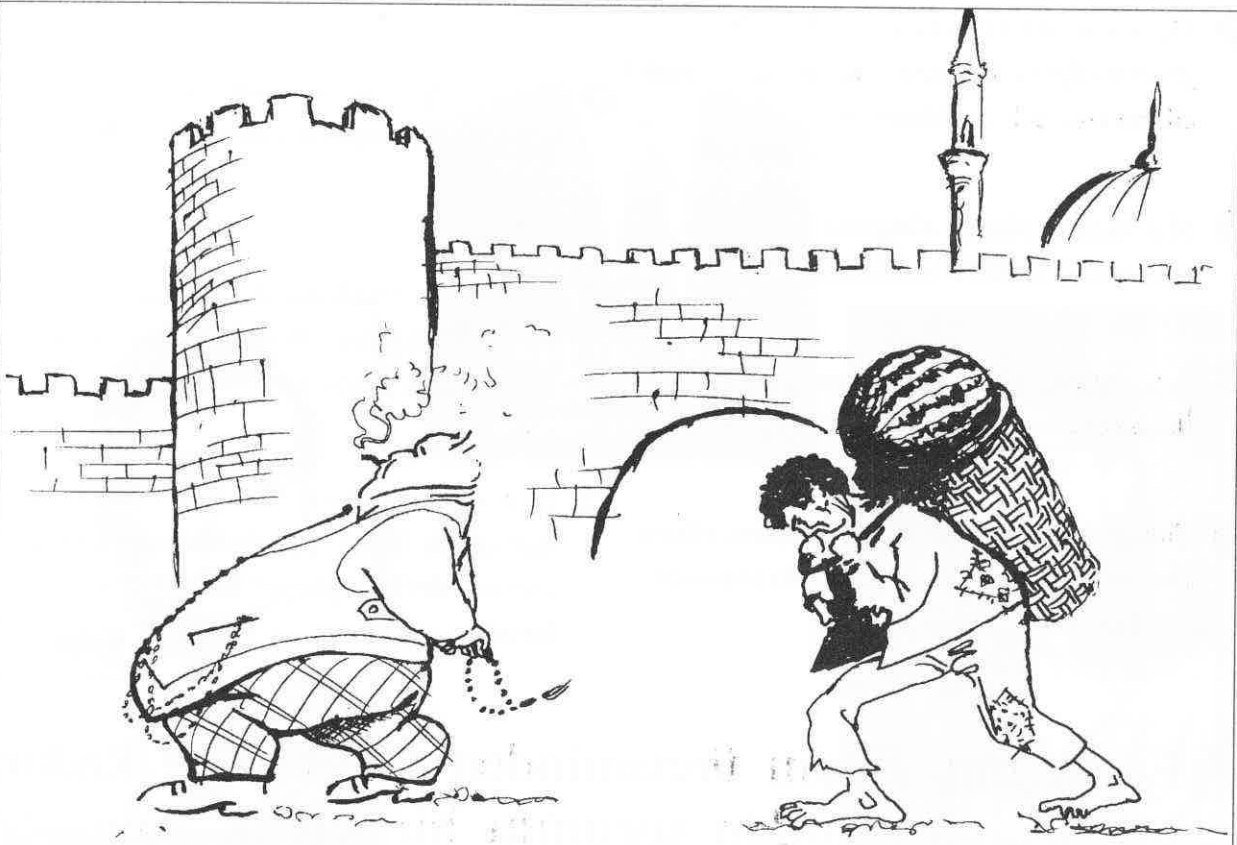
Mantığım reflekslerime engel olmadı, bir taş alıp fırlattım, iki metrelik ayımın ensesine çarpıp düştü. Ayı kadirşinastmış, uzun zamandır ekmediğini yediği velinime-tine şöyle bir dönüp baktı; bakışlarında müteşekkir b ir ifade vardı. Cesaret gösterimden fazla etkilenmemişti, yürüdü... Gözden kayboldu. Gözümden iki damla yaş sü-zülürken, kadirşinast yol arkadaşımızla bir daha karşı-laşmayacağımızı düşünüyordum. Masumiyetimi Molla Halil'e ispatlayamayacaktım...

Omuzuna bir dokunuşla ürperdim! "Korkma" di-yen Molla Halil'di; "olanları gördüm, malları senin yedi-ğini düşünmüştüm. Kendimi zorlayarak senden daha çok yiyip, aklımca malın bir kısmını kurtarmaya çalışı-yordum. Hakkını helal et" diye devam etti.

İtibarım kurtulmuştu...

- Babamın hikayesi bu sözlerle sona ererken, ben de göz kapaklarımı kontrol edemez olmuşum.

- Uyumluydım....

DIYARBAKIR KARPUZ FESTİVALI ŞENLİKLERİ SÜRÜYÖR!